

steriet Stauning, der har Skylden for, at alle disse Penge nu er løbet paa i denne Garanti. Man har jo set adskilligt i Retning af, at andre end de, der virkelig havde Skylden, fik Skylden for Foranstaltninger endogsaa fra Folk, som selv havde været med til at gennemføre dem. Vi har set adskillige Eksempler paa, at et Parti er med til at gennemføre en Lov her paa Rigsdagen, og naar man saa ikke i Befolkningen særlig høster Laurbær for dem, gaar man ud og giver ondt af sig, fordi denne Lov blev gennemført, som man selv i Virkeligheden har Ansvar for. Ikke mindst under det radikale Styre havde vi adskillige Eksempler af den Art, hvor Venstre og de Konservative gik med til Forslag, der den Gang blev gennemført, men bagefter ikke generede sig for at gaa ud i Landet og kritisere disse Love og lade, som om de overhovedet slet ikke havde haft Fingrene i Klemme der. I den Retning maa jeg derfor sige har jeg ikke saadan særlig god Tillid til mine ærede Modstandere. Jeg glæder mig over den store Tillid, Statsministeren nærer til dem, og jeg vil haabe og ønske, at han ikke maa blive skuffet. Men jeg synes, at de skulde have forandret sig meget, hvis den Tillid virkelig skulde være berettiget.

Som Ministeriet saaledes efter min Opfattelse har indfriet Løftet om at bringe Orden i Statsfinanserne, saaledes har det ogsaa paa andre Omraader, hvor den ved sin Tiltræden afgav Løfter om, hvad den vilde tilstræbe gennemført, holdt sine Løfter. Der er en Side ved Ministeriet Stauning, som jeg og mine Partifæller sætter megen Pris paa, og det er denne, at Ministeriet ikke, saaledes som Venstreministerierne, har haft den Opfattelse, at naar man blev Minister, var det nødvendigt at løbe fra de gamle Standpunkter, men søger ved alle lovlige Midler at gennemføre disse og holde de Løfter, de har givet. Derfor har det ogsaa været en stor Glæde for det socialdemokratiske Parti at være med til at danne det parlamentariske Grundlag for Ministeriet Stauning. Det har vi gjort redeligt og ærligt, men vi har ogsaa gjort det med stor Glæde. Det har ikke været os nogen vanskelig Sag, fordi Ministeriet jo, som jeg sagde før, har gjort, hvad det formaaede, for at faa gennemført den Politik, som vi maatte vente vilde være Ministeriets Politik.

Under Behandlingen af Finanslovsforsla-

get i 1924, hvor den højtærede Statsminister havde udtalt, at det var Ministeriets Agt at arbejde og virke for Erhvervene, saaledes at de kunde komme paa nogenlunde ret Køl igen, og hvor der var enkelte, der havde deres Tvivl herom, naturligvis ud fra den Opfattelse af Socialdemokrater, som de nu en Gang i Forvejen havde, gjorde jeg opmærksom paa, at naar det økonomiske Liv er i Ulave, naar Erhvervene ikke kan trives, som de gerne skulde, er det Smaafolk, Arbejderne, de daarligst stillede i Landet, der allerførst kommer til at lide derunder, og denne Udtalelse har ogsaa fuldstændig bekræftet sig. Den Arbejdsløshed, vi har oplevet, er et Vidnesbyrd om, at jeg havde Ret i den Betragtning. Men naar den nuværende Regering først og fremmest er en Regering, der støttes af Arbejderstanden i vort Land, er det indlysende, at Regeringen ogsaa ønsker at gøre sit yderste for at holde det Løfte, at søge gennemført en Ordning, hvorved vi kan blive fri for alle de vanskelige Forhold for vort Erhvervsliv, som vi desværre har haft Lejlighed til at opleve, og de Forslag, der er forelagt her i Dag, er jo et talende Vidnesbyrd derom. Jeg vil haabe og ønske, at Regeringen maa faa Held til at gennemføre bl. a. de Forslag, der i Dag er forelagt for Rigsdagen. Det vilde betyde overordentlig meget for Befolkningen, og det vilde betyde overordentlig meget for Kommunerne, for er der nogen, Arbejdsløsheden og de vanskelige økonomiske Erhvervsforhold trykker, er det Kommunerne ud over Landet, naturligvis særlig de Kommuner, hvor der i større Udstrækning er Industrivirksomheder; det kan jeg tale med om.

Men kan vi nu stole saa trygt paa, at vi vil faa loyal Hjælp til disse Bestræbelser? Ja, jeg vil ikke haabe, at den højtærede Statsminister Haab vil blive skuffet. Det vilde være en Lykke for Landet, om den højtærede Statsministers Haab maatte blive opfyldt, men efter at jeg i Gaar under Forhandlingen om at give Kommunerne Ret til at yde Brændselshjælp til Aldersrentenydere har hørt, hvorledes Venstre og det konservative Folkeparti stiller sig til dette Spørgsmaal, synes jeg ikke, man har Ret til at nære alt for store Forventninger. Jeg vilde have forsværet, at de to Partier vilde samle deres Opposition og Modstand paa et Punkt som dette. Her, hvor der ikke en Gang er Tale om, at det er Staten, der skal bevilge, men hvor det er Kommunerne, der træffer den afgørende Bestemmelse, og hvor en eventuel Vedtagelse af Lovforslaget her paa Rigsdagen ikke betyder, at der i alle